

heden til at give nogle Oplysninger om Lovens Virkninger overfor baade Forbrugere, Landmænd og Mellemandlere.

Forinden vil jeg dog have Lov til at omtale det, som man var noget uenig om ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget. Fra vor Side blev det fremhævet, at naar man vedtog en Lov om et stort Statstilskud til Opkøb af en bestemt Vare til Befolkningens Behov, burde man træffe Forholdsregler mod, at dette Statstilskud virkede saadan, at de, der var Indehavere af Varen, i altfor høj Grad fik Fordel af det Tilskud, der blev givet; man burde træffe Modforholdsregler mod en Prisstigning. Fra anden Side mente man, at vore Eksportaftaler med Udlandet var tilstrækkelig Regulator mod Prisstigning. Tillige mente man, at man stod overfor en Aars-tid, hvor Udbudet af Kreaturer vilde blive stort, og dette større Udbud vilde ogsaa medvirke til at holde en rimelig Pris paa Kreaturerne herhjemme. Vi, der mente, det var nødvendigt at værne Forbrugerne mod en Prisstigning, foranlediget ved Lovens Gennemførelse, fik Ret, ja, næsten uhyggeligt Ret, synes jeg. Efter Lovens Vedtagelse forskød Forbruget af Kød her i Landet sig øjeblikkelig saaledes, at der gik ca. 2 000 Stk. mere pr. Uge til Hjemmeforsyningen, medens Tilførslerne til Markederne gennem lang Tid havde været nogenlunde ens, ca. 9 000—10 000 Stk. pr. Uge til Eksport og Hjemmeforbrug. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) anførte ved Lovforslagets første Behandling, hvilken Byrde denne Lov vilde blive for det danske Landbrug og beregnede, hvor meget Landbruget gennem Eksportafgiften vilde komme til at yde til denne Sags Fremme. Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, hvad der allerede er nævnt før af det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), at det Udbud af Kreaturer, man den Gang regnede med, slet ikke er kommet, der mangler de tre Fjerdedele; derimod har en mærkbar Forskydning gjort sig gældende. I den Tid, Loven har virket, har Prisstigningen, som bliver berettet fra Markedspladserne af vore Kontrolører Uge for Uge, været ca. 20 Øre pr. Pund. Denne Prisstigning har medført, at i 9 Uger har det danske Landbrug faaet en Merpris for de solgte Kreaturer af i alt 12 180 000 Kr., medens Staten ved en Eksportafgift, der er indgaaet til Statskassen, kun har haft en ugentlig Indtægt af 77 000 Kr. i samme Tidsrum eller rettere sagt i 16 Uger, i alt en Indtægt af godt 1 Mill. Kr. I dette Tidsrum af 16

Uger har Staten endvidere haft en Udgift af 12 465 000 Kr. Det forekommer mig, at disse Tal i hvert Fald tyder paa, at den Slags Byrder, foranledigede ved den Slags Love, vil det danske Landbrug finansielt set kunne være glad ved at faa saa mange af som muligt; naar man kun maa yde 1 Million og opnaar en Prisstigning paa over 12 Millioner, er det af den Slags Byrder, man ikke kan kvie sig meget haardt ved. Nu vil det ærede Medlem fra Sæby maaske anføre, at denne Prisstigning kan ikke være foranlediget ved Kødlovens Gennemførelse. At dette er Tilfældet, forekommer mig imidlertid at være tydeligt, idet den eneste Aarsag til denne Stigning er, at Forbruget har forskudt sig over til Hjemmeforsyningen med 2 000 Stk. om Ugen. Naar man vedtager en Lov her i Rigsdagen, som gør det muligt, at Forbruget kan øges med 2 000 Kreaturer om Ugen, og Udbudet holder sig konstant — dog en lille Smule stigende —, saa bevirker dette øgede Forbrug, der er mulig gjort ved Statens Tilskud, at det øvrige Forbrug af Kød i Danmark nødvendigvis maa betales med en betydelig højere Pris. Det er ogsaa det, der er foregaaet, thi det har ikke været saaledes i den Periode, at nogen tør paastaa, at Mellemandelen har slugt det Statstilskud, der er givet. Alle maa jo erkende, at Slagterne i Danmark har haft overordentlig vanskelige Vilkaar at arbejde under, saa længe denne Lov har været gældende. Altsaa det Statstilskud, der er givet, har foranlediget en større Købeevne og større Efterspørgsel og dermed en Prisstigning paa Raavaren, Kreaturerne, af den Højde, jeg har anført, medens Eksporten og den af denne følgende Indtægt for Statskassen til Dækning af Statens Udgifter ved Kødordningen har været saa forsvindende, som jeg her har nævnt. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at understrege, at vist neppe nogen Sinde har det ærede Medlem fra Sæby taget saa grundigt fejl i sine Profetier om en Lovs Virkninger som ved denne Lejlighed, og derfor har jeg været mellem dem, der har ment, at saa snart man opdagede, hvordan Virkningen af Kødloven var, burde man tilstræbe administrativt at værne Forbrugerne stærkere imod den Prisstigning, som Kødloven foranledigede, og det er det, der ligger til Grund for, at den højt-ærede Indenrigsminister nu har udstedt en Bekendtgørelse, som paabyder Maksimalpris for alt Kød, ikke alene til Værn for Forbrugerne, men ogsaa af Hensyn